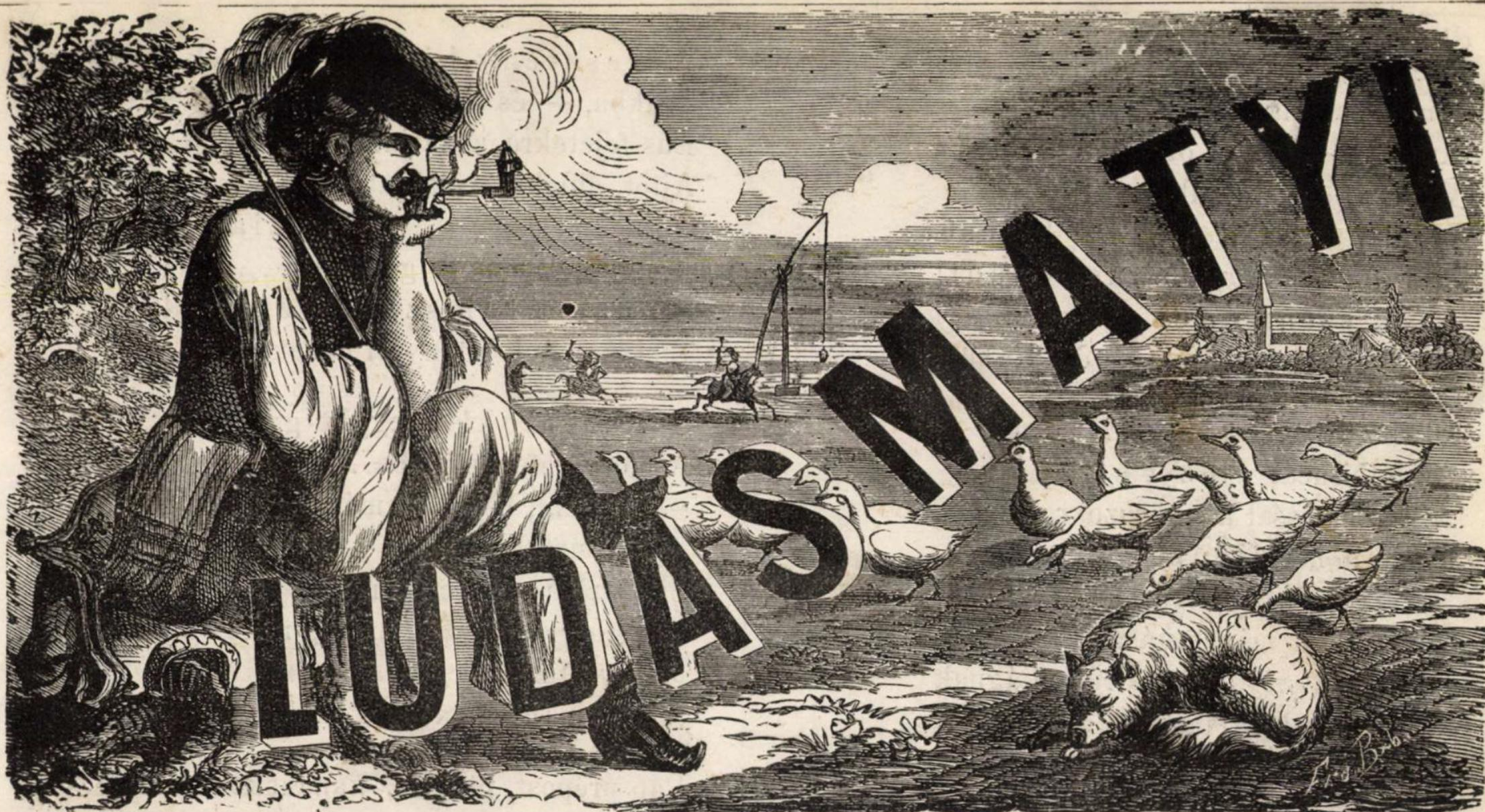

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jul. 9-én
1871.
28. szám.

Gyüjtőknek
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A pesti katholikus kaszinónak.

— A Rómába hurczolkodás alkalmából. —

Szent atyák, s más hivatott szentek
Malaszt-teljes gyülő helye,
Hol épittetik a szent Sion
Vihartól rongált teteje;
Légy üdvöz! ez áhitatos vers
Kenetteljes hangja által,
E bünös világ vad zaja közt
A széledni kezdő nyájtól.

O dii immortales! tehát
Meg kelle érnünk im a gyászt. .
Hogy szemünknek fénye szent Róma,
Mond ő szentségének czupászt!
Nem volt elég, hogy az eretnek
Bismark a dolgot ugy vivé:
Hogy Napóleon főpátrónus
Szent seregét, haza vivé!

S mint sáska-tábor, ugy lepé el
Viktor Emmánuel hada,
S ő szentsége királyságának
Ekképen végdöfést ada.
Hiába volt átok, syllabus,
Csalhatatlansági dogma,
Kirablott kifosztott szent atyánk
Végnapjain nem boldog ma!

S most a király a parlamentel
Olasz fővárossá teszi,
S a mi még maradt. — szent atyánktól
Azt is végképen elveszi!
H'jába könnyeztek a Máriák!
H'jába forgatták szemüket,
Nincs már csuda, mely megtérítse
S hit, a mely megtartsa őket!

Szent barátok, szent jézsuiták
Hiába prédikáltanak,
Azok az átkozott olaszok
Viktor pártjára álltanak!
H'jába teszik ki a szent bölcsőt
Melyben egykor Jézus feküdt!
A sok szentséges hókuszpókusz
Nem ér egy rongyos X. betüt!

Huszonötéves jubileum
Az elhirhedt dies Petri
Nincs hatással a gonoszokra,
Mind a hitetlenség gyötri!
Teljes búcsu, indulgentzia
Elvesztette már hatását!
Ó szüz anyánk! e rút világnak
Ki látta valaha mássát!?

Istentelen pogány kormányok
— Ó hogy ez égre nem kiált — !!!
Meghagyják követjeiknek, hogy
Kövessék Rómáb' a királyt!!!
Szaporitván bőven ez által
Szent atyánk körül a sok bajt,
Sokszorozván szent ajkairól
Az egekre szálló sohajt!

Keresztény hivek! öltözzetek
Zsákba, — és hintsetek hamut
Bús fejetekre, s zárjatok be
Ajtót, ablakot és kaput,
Tartsatok nagy penetentziát,
Bőjtöljetek e nagy gyászon. .
S adakozván szent Péterfillért,
Bús arczatok könnytől ázzon!

S ti barátok! ha egybe gyültök
A nagy refectoriumba. . .
— Miként, hogy ha már benn volnátok. . .
Ép a purgatoriumba —
Sivás-rivás fog csikorgatás
Közt legyen mindennap gratis
Megiva tizszer egymás után
A poculum caritatis!

Pap prépost, püspök, kananokok,
Apát, quardián és minden
Boruljon gyászba s vezekeljen
Ebédután folyvást hiven,
Papszakácsné és unokahug
S más efféle klenódium
Terhesedjék meg, — a bánattal
S az egész szent consortium:

Hangoztasson jeremiádát
Magyar Állam hasábjain. .
Hogy elfacsarodjék minden sziv
Keserüséges jajjain. .
Páter Tritytroty pedig hagyja meg
Tüstént Páter Makutyinak:
Hogy e versért küldjön azonnal
Száz aranyt. . Ludas Matyinak.

Nagy Bőgös.

Hasli Mózes
aprúságus levele.

Matyilében!

Most vadjok mirges, és ogy szeretnék esztet az én phennáját bele ütni aszthal khüzepébe; mert akhár mit is akharjam irni, khültői phariphájam — mit régi emberek elneveztbék phegazosnak — nem akharja inditani, teszi ogy, mint fülrendi milthuságus oraságuk, ha nép júlétrül vadj hazafiui áldozatrul van szú. — Éphen ezért nem is irum valami hosszú levelet hozzád, cshak aprúságus megjegyzéseket teszem.

1-ször. Hallok, hodj lefejeztek — vagy akharok mondani, befejeztek ország — djölésben ez évi thürvénhuzást is, és mamelok khipviselük menték haza, hodj fáradságus szavazás otán pihenjék és alogyák khedves hurtyugus Rimanuczki álmukhat. Mások menthék Bécsbe, megszavazni Khon oraságnak a milliókhat.

Bizun isten, ha esztet nem ójsági lapukbul ulvasuk is, mégis iszre veszek, — mert miuthátú fugvást uta bereczeteltek országházi bilincseket — (ú, huva eljárja má megint a szhájom,) khivánuk mundani: khilincsekhet, — hát egész országszerte khezdődik beszöretkelni a rettenetes jigverések.

2-szor. Igen gozdog oratását várhatonk, mert demukrata khalászuk lugatnak alá felé thele theljes fejekhet, s csak itt-utt láthatonk küsztük edj khét arisztákhrát uraság szálot, mely az ü szüke és durzistig fejét ignek meresztve spekthálja a thübbiek fülütt.

3-szor. Czhigán megy ez ivi eszthendüben semmi se nem thermette nálonk. Gundulok, thalán azért: hodj ennek savanyúságát ugyis büven khiputhulnak — delegáczhiuban.

4-szer. Insula Ráczkheviensis, non dáthurgráf vizi phuskhándó Széchényiensis. *)

5-ször. Ujsági hirekbül veszek észre, hodj valami Halasi khapithány oraságut Khecskemetrül vitték Szegedébe, hodj uttan szeges bücsüben khilütyügthessenek belüle, hodj mig egyik khezével Hurváth Düme ju barattyát ülelgetett, a másikkal mennyi homis phaszost irta és phecséthete meg.

Elvárok Hurváth Düméthül, hodj kebelbeli baráttyát kharibdisekbül khiszabaditsun, agygyon thodtáro a thürvénszéknek: hodj az ü Halasija nem azért rabultha a mijért a phorosztemberek, ü cshak thett esztet phulithikoi szemphuntbul: hodj meggozdogudván, lehessen khurtes virilis szavazú thámogathására a hotalmas Ondrási miniszterjumnak. (Ezér a jü thanácsér phedig én nem khérem Düme ortol semmi nemu miniszteri fugalmazúságut.)

6-szor. Mivel hallok Phesten és az egész urszágban therjeszkhedni a germahizácziut, hát én csak azért hattam magamnak az én sorkhontyúja taroját edj phár czhullal huszszakbra nyojthani, és zsebembü ujan sallangumus khusthükül khilütyügfityegni, hodj az magát a thérgyemig lingelugázza. Én nem hagyok magamat. A Khubi jereknek is szip, de igen khemin modjoros beszidben thodomásáró juttattham: hodj ha akarja thuvábbra is a bodjélárisumba bele khondikhálni, és velem edj kenyéren és vizen csholádi jelenség ikességét prudukhálni, hát semmi némü phlundrát — mit zsidu jakhecz jerekheken látom — ü rajtha meg ne thoposztholjam; mert ellenkezü csetben fugja khüsztünk edj ujan urusz thürük barátságféle khifejleszkhedni, mibül usztand asztat is khivunhattyuk, hodj én mérgében fugom edj rüfüt, és rüfülük ütet ugy, hodj a szent Phither mikhur hall mennyben a phoffanásukat, egyszersmind veszi is khezébe khapukhócsokat, hodj a phaczienst odabelüre eresszen.

Isten álgya meg thégéd Matyilében! Szivébül khiván esztet néked a

Hasli Muzes, m. k.,
madjar izraelitó nathurál poét.

*) Bravó Haslilében! még ogyan szipen thudolsz ikes stilusokban kifhejezni mogadat. Matyi.

Szabadkai életképek.

XXIII. kép.

Rendkivüli közgyülés.

Polgármester: Tekintetes rendetlenség! Miután a magas miniszterium kebelében olyan dolgok fordulnak elő, melyek a rendes mértéket meg nem ütik: szükségesnek tartom, hogy mi, kik a magas kormány és haza érdekeinek egyaránt hátramozditói vagyunk, „azon dolgoknak" tömjénezzünk, (a mamelukok: helyes.) — Ez czélja a mai rendetlen összejövetelünknek.

Mindenekelőtt inditványozom, hogy Horváth Bódinak, miután reá többé nincs szükségünk, szerencsés utat kivánjunk; Bittó Pistának pedig jó napot mondjunk: igy talán megvonhatjuk magunkat az ő napjának igazságos árnyékában; mert Tóth Vili csakugyan ki akar minket pörkölni a mi nyugalmas fészkünkből. (Miska bácsi közbe sóhajt: ugy nem is lesz ebből a hazából semmi.)

Továbbá inditványozom: hogy Ráday kir. biztos ő méltóságát tegyük meg diszpolgárnak; igy remélni lehet, hogy ő méltósága, a kinek sokszor kedve szottyan a tilosban vadászni, a mi ronda utczáinkat is diszesekké teszi (átalános helyeslés.)

Szikra Matyó: Én a pecsenyeszag után induló batákos szellememnél fogva tovább megyek. — Kivánom jegyzőkönyvileg rosszaltatni az országgyülési baloldal eljárását, melyet ő méltósága irányában legközelebb követett. — Belőlem a szolgabirói praxis beszél; sokszor nem lehet és „mondhatnám" nem szabad megtartani a törvényt, igy pl. ha a „suba" jobbpárti bélésü: oda kell itélni; ellenben ha balpárti szőrü: el kell itélni. — Ezt hozza magával a magasabb igazság szolgáltatás „postulatuma. . ."

Polgármester: Egyéb tárgy nem lévén, a gyülést ezennel bezárom, és sietek vizipuska-szemlére; mert nekem kell intézkedni aziránt is, hogy a vizipuskák a tüzveszély után mindig elsüljenek. (Helyes. éljen!)

Egy szemtanu a titkos lyukon.

Sziporka.

Egy társaságban valaki azon adomát beszélé el, midőn a tót diáktól tanitója kérdezte, hogy mi az a malaszt? melyre a tót diák azt felelte, hogy kit ditnó.

„De már, hogy mondhatta ezt? kérdé egy másik a társaságból?

Hát ugy — felel a magyarázó nagy bölcsen — mert az r betüt nem tudta kimondani.

*

Két régi történet

Iczig: Khendé ez a szekér András gazdha?
András: Az enyim volna biz ez.
Iczig: Nű, biz ez is cshak ollan szedhett vethett ám, mint e Majthányi báru szekhere.
András: Hát az milyen volt?
Iczig: Hát thodja khend, 1849-ben a moszkhák elhajthutták Barsvármegyébül a baron Majthényinak egy szekherit nigy ükhörrel forspontba. A bhires meg is gyütt egy félév mulva Debreczen alul egy usthurral; a báru khírdezte, hugy hát az ükrük meg a szekhir hul vannak? Ekkhor aszthán a bhires elbeszilthe, hogy egy ükhür eldüglütt Miskhólcznál, másikhat fugthák helyette, a másik, harmadik szinte igy járt, végre a negyedikhet Debreczennél megetthék. Hát a szekhir? Kérdi az oraság. A szekhir egyik kereke elthürütt, tetthek bele ágyó kherekhet, aszthán az uldal thürütt el, adthak egyet a moniczius khocsiktól, mig végre Debreczennél elthözelthék a muszkhák. Igy gyütthem meg — mond a béres a budri kotyával. Az oraság pedigh azt mondá: bár csakh téged is megetthek vagy elthözelthek volna khotyásthól.

uj kiadásban.

Mihály gazda: Már Iczig szomszéd magának csak elmondok egy régi históriát. Hát tudja szomszéd Eszterházi herczeg, midőn már annyit eltékozolt, hogy anyagi körülményei miatt kénytelen volt elbocsátani hires udvari bandáját, melynek Haydn, a hirneves zeneszerző volt karmestere, kit azonban megtartani szándékozott, azonban az ajánlatot Haydn el nem fogadta. Mikor aztán az utolsó zenei előadást tartá a zenekar, Haydnak egy ez alkalomra irt darabját adták elő, mely mindig piánóbban végződik s időközönként egy-egy muzsikus elment, s igy fogytak el szépen egymásután, mignem Haydn maga maradván szóla a herczeghez: „Kegyelmes herczeg! Köszönöm kegyes grácziaját, én nem élhetek az én jó pajtásaim nélkül, én is elmegyek; mire a herczeg kéré a karmestert: „Maradjon kedves Haydn! nálam ellehet holtig,“ de azért bizony csak elment Haydn.

Iczig: Gattüberdiwelt! ezt a mi Andrási kharmesthherünkhet az ürdügh se marasztja, még se megy el a thübbi uthán.

Hevesi Péter-fillérek.

Reverende páter M a r c z i n k ó ur
Szépségesen elbucsúzva otthon
Szelid nőtől, hizelgő kutyától,
Szöllő lúgostól, és Violától.
Hiveinek rettentő reményü
Embrióit ment el — látogatni,
És óh egek! — mi magasztos öröm!
Mi malasztal teljes meglepetés. .
Várakozott itt a szent atyára.

* * *

Nóvusz a tanitó — gesztikuláns
Állásba helyezve minden izmát,
Kilenczedik pióeza-vitzistent
Dicsőitő zsolosmát énekelt.
S arra tanitá az embriókat.
A reverende páter messziről
Hallva a Pius-nevet, szivéről
Csak ugy áradozott szét az öröm:
Mint doktor Lippay kése alatt
A hályog egy vak zsidó szeméről.

* * *

Reverendissime Marczinkó ur,
Öröm teljes meglepetésében
Gondolt egyet. — Magasztos, — nagyszerü
Volt e gondolat, — s hirtelenében.
Egy édes mosoly vonult el ajkán.
Lángra gyuladt benne minden csepp vér,
És piros lett leborotvált arcza.
Mint hős vértől pirosuló gyász tér.

A reverendissimus belépett
A pókháló lepett iskolába.
Éles „d i c s é r t e s s é k“ hangzott onnan,
Mihelyt — látható volt — keze, lába.
„Á m m e n“ — szólt a reverendissimus,
Gyermekeim legyetek csendesen
És be markolt reverendájába.
Most mindenitek kap, egy-egy hatost,
És be markolt reverendájába,
És a gyermekeknek nyitva maradt.
Éz égből jött uj szó hallatára. .
Mind két keze, — két szeme, és szája.

* * *

Lassan Joskó a kalapáts nyéllel,
Ne dobja kend — olyan messzire — el.
Reverendissime Marczinkó ur
Nem szokta oly meggondolatlanül
S csak egy rég ösmert „d i c s é r t e s s é k é r t“
Marok számra szórni a — „piczulát“
Mint „p á p a“ szórja az anathémát.

* * *

És mégis ugy történt — „Gyermekeim“
Folytatta a „reverendissimus,“
Holnap szent Péter, szent Pál napja lesz,
Ez nálunk egyház nap, vagy is b ú c s ú!
De holnap kétszeres bucsút ülünk,
Mert római pápa ő szentsége!
Huszonöt éves jubileumát
Szintén holnap fogjuk ünnepelni,
S „T e D e u m l a u d a m u s“-t énekelni.
Legyetek most teljes figyelemmel.
Azért adom, ezt az egy-egy hatost,
Én majd holnap a szent mise alatt —
Ki ülök a sekrestye ajtóba;
És ti gyermekim, urmutatás után,
A mint Nóvusz tanitó ur vezet. .
Szépen sorba, léptek előttem el.
S a hatost kalapomba vetitek.
Én pedig azt, nevetekbe fogom,
A szentséges római pápának..
A mindenéből, ki fosztott, s rablott,
Fogságban sinlődő szent atyának. .
Az isten földi helytartójának
Egész alázattal felküldeni,
S számotokra, — áldását ki kérni.

* * *

Sikut diktum-faktum fuit ita,
Reverendissimus Marczinkó ur,
Szent Péter és szent Pálnak reggelén
Ki ült a sekrestye ajtajába;
S húlt a Péter-fillér kalapjába.
Bár nem olyan böven, mint remenylé,
Mint római pápa ő szentsége
Szent kezéből a szent anathéma.
Mert óh mit ér a kőmives esze,
Ha nincs köve kalapácsa s mesze.
Azaz nem is sok volt a külömbség,
Ott volt a tévedés, hogy Marczinkó ur,
Többet osztott szét s z á z p i c z u l á n á l.
„De majd levét a pokolban issza,
Ki a többit nem vetette vissza.“
Nem került több vissza h a r m i n c z h a t n á l.
És a reverende nagy mérgében
Épen mint tegnap nagy örömében
Lőn mint hős vértől piroslő gyász tér,
Mert ujra lángra gyult — benne a vér.

* * *

És a mint látta, hogy több piczulát
Nem szór kezébe a processio,
Kezébe fogta üres kalapját,
S következett az inqusitio.
Buzás Imre, hova tetted a pénzt,
Szólt Marczinkó, egy a szent gunyából
Éppen ki vetkező miniszterhez.

„És óh egek! — mi iszonyu válasz,
Hangzott most fel, — ridegen mint Noé
Hollójának hangja, mely dögre lelt,
S gazdájához többé vissza nem ment."
„Hát elnyerte a mészáros fia,
Gombozni hitt a dombra, oszt megnyert."
Mint hős vértől pirosuló gyásztér,
Olyan volt a reverenda arcza,
De most fékezhetetlen dühétől,
Lőn mint legfinomabb csurgás tök mag,
S Bálámként csak is azt óhajtja:
Oh bárha oldalán volna kardja.
És te Kaszamankó hová tetted?
„Hát, hát, egy icze sert ittam rajta."

Joskó Zazravecz
szénégető.

Eredeti levelek.

Szerkesztő urasag! Szeretett polgartars! Pesten!

Hogy magat ujsagiró urasag a budai élet divina komédiaja felül környülményesen tajékozhassa; megirok ezuttal, minő labon al az egyetirtis Latabar szintarsulata és a budai nagy érdemü közönségnek közöte.

Publikum akarja maganak szinhazat plane magyart, s hogy előal Latabar, publikum aszongya ra: hat iszen ez magyar!

Teszem ha in aszondok felesignek:

Anynyuk! szeretnik estire kaprozs turozs ritezst enyi.

És ha a fain ritezst egisz miltosagaba elibem ponalya anynyukom, in előalnik ipensigel nem iletikezs szörnyüködisel; hat hogy tucz te nekem csinalnyi dorong fankot?

No hisz elatna engemet ere az aszony, szoszaporasaganak dorongjaval!

De semit is nem szeretnik in anyira, mintha Ferbli Zsigat csupan egy oracskara kiszegezhetni Latabar a szinkörnek az ő kapujara ilő programkipen. Beszélne ü otan öszevissza anyit, hogy estinkint a nem sovany homoknak, az agyontaposastu kellenik tartanyiok, az ilinksigel teljes tolongasnak miata.

Tőlem nem kivanhatya az orszag, hogy minden előadason megjelenyek a szinhazba, mert habar nem vagyok izs csaszlaui illetikesigü polgar: financialis környülményeim iszonyatozsan csehül alanak. Megakarom kimilnyi szivemet a keserüsigektől, s igy nem fogom bőveben ilustralnyi ezt a búbanaton ragódó kifejezist: csehül alunk!

Sokakal vagyok in ebe az iranyban kolegialis viszonyba! Beszíljenek ők!

Hanem igenizs batran felszolithatyuk, sőt megkövetelhetyük atol a magasab osztalytú, hogy ne jarjon öröki aba az ujvilagba, izs morfeomba, meg azokhoz a ilatos german inekesekhez; de tegyik le a garast a nemzetisig arvanhagyot oltarara izs.

Lam inekem nincs töb napjara egy arva forintnal, s migis valahanyszor csak lehetsiges, mindanyiszor ot alok vagyizs ülöm a kakasülön.

Latabar igazgato urasagnak tarsulata, altalaban egytülegyig mind kedves izs szeretetremilto individiumokbol van öszealitva, és migsem latogatya előadasait az a pogany publikum.

Franya tugya miirt is nem teczik Budan egy jó magyaros tarsulat? Bamulasramilto dolog, hogy kaprozs, turos rétezs helyet, miirt kivanak iten inkab dorong fankot?

S mert egy erijes operacio nilkül, a publikum sohasenem fogja adni hafisag a nemzetisignyek, inditvanyozok:

Budan szikelő öt miniszteriumnak valamenyi minisztertanacsosa és valósagos és tiszteletbeli titkarocskaja, ki csak a foga piszkalja és nem dolgoza, jarjon ex offo szinhazba, mingyart lesz publikum elig

polgartarsa
Vörös Marczi.

Adomák.

1849-ben Komárom városa védelemre készülve a Kossuth vonalon sánczokat ásatott. E munkában mindenki sietett résztvenni a lakosok közül, lelkész ur, köznép minden különbség nélkül. A munka folyama alatt a rendelkező mérnök meglát egy czigányt, ki ásójára dülezskedve, dologtalanul álldogált, s rá kiált tehát:

„Hát te mért nem dolgozol czigány?"

— Jaj uram! mond a czigány — ázson gondolkozsom, hogy minő ross világba jutottunk. .

„Már miért volna rosz világ hé!!" kérdi a mérnök.

— Azsért uram, viszonz a czigány — mert mikor láttá ast váláki, hogy a páp meg a czigány dolgozsék, most pedig azsok is dolgozsnak.

— —

Egy urasági csősz, — ki a várostól távol eső pusztán lakott s kinek több gyermeke különbféle betegségben feküdt odahoza — beviszi a városban lakó orvoshoz egyik beteg gyermekét s azt igy mutatja be:

„Itt van tekéntetes uram! a gyerekek nálunk mind betegek, ezt az egyet behoztam mustrának, irgyon nekik reczeftet, hogy meggyógyuljanak."

Diskurszus Iczig szomszéd és Mihály gazda közt.

Mihály gazda: No szomszéd! azt sem hittem volna, hogy Andrássi disznó kupecz legyen.

Iczig szomszéd: Hogy hogy Mihály gazda?

Mihály gazda: Hát nem tudja szomszéd! hiszen 650 darab disznója hizik Kőbányán. A napokban kint volt ö excellentiája kosztosait meglátogatni s rendkivül nagy érdekeltséggel kérdezősködött a disznó telep parancsnokától.

Iczig szomszéd: De hát mirül khérdezőskhüdött olyan rendkhivüli érdekeltséggel?

Mihály gazda: Hát csak arról, hogy meghiznak-e olyan kövérre disznai, mint Borsszem Jankó!

Iczig szomszéd: Hát aszthán mit felelt a disznó parancsnok, hallja khend?

Mihály gazda: A bizony azt felelte, hogy: megbizon, ha ezeknek is ugy szórja excellentiád a kukoriczát, mint Borszem Jankónak a subventziót.

Ludas Matyi okmánytára

Hirdetés.

Arról, hogy ma cstére az nagyvendéglőben nagy előadás kezdődik, bövisz játék 18 darabból, testi jakorlat hajlandóságból, korszékbojkálás 2 pohárral, 4-ik tombor szó, 2 tányér 6 kanál másfél mázsás ülő két korszéken fekve 3 kalapácscsal franciát kiverik zene mellett 10 perczig, 42 részből áll kérunk nezőket. Kezdete 8 órakor Belépti dij 10 kr, Tápió szelén.

☞ Azon torzkép rajzoló, ki a „Ludas Matyi“ szerkesztöségét párhéttel ezelőtt két izben felkereste, sziveskedjék mostan jelentkezni.

Zsiga pósta.

Valyepályra: a 21-ik libát szárnyra eresztettük, hogy a többiek ne gágogjanak utánna.

Kankán Marczinak. „Boszorkány per, Szamártelken Bocskor vármegyében“ meglévén fürösztve g... lében, továbboztuk Bakszem Jankóhoz, neki való lesz az, ha beveszi: okvetetlen ki is adja.

Kondor M.-nak. Lesz rosta, lesz szelelő. Csak a humorral elő.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betüivel, (Lipót-utcza 11. sz. a.)